

Torna en forma de moda un moviment que predicava l'antimoda

Hip hip ¡hippy!

Els donaven per morts i enterrats. I malgrat això, mai no han desaparegut del tot. Ara, aniran a comprar-se faldilles de floretes i pantalons acampanats a les botigues més in, amb signatura de Versace, Lagerfeld o Armani.

No se sap si s'han posat d'acord o és fruit d'una coincidència, però el cas és que en poc temps les grans firmes franceses, italianes i nord-americanes han decidit de llançar al mercat una moda per la qual, no fa ni dos dies, ningú no hauria donat ni cinc. Però en qüestions de moda tot és possible. Fins i tot posar de moda una manera de vestir que era justament una negació de la moda. Per a la temporada vinent, Armani, Missoni, Laura Biagiotti, Karl Lagerfeld o Gianni Versace proposen el retorn d'unes formes i uns estampats directament inspirats en la manera de vestir d'aquells joves que durant la dècada dels seixanta i principis dels setanta predicaven el retorn a la natura, proposaven de fer l'amor en comptes de la guerra, bevien en les fonts de l'orientalisme i feien bandera de la paciència i en certa manera del fatalisme dels gurus hindús.

La crisi ha influït sens dubte en aquesta decisió. Després d'uns anys d'opulència, els dissenyadors i els fabricants de roba s'han vist obligats a fer marxa enrere. Les butxaques són buides, o corre l'obsessió que poden quedar-s'hi, i ha estat necessari treure's de la màniga una moda que abans que res fos barata. En aquest sentit, els dissenyadors no solament han desenterrat la moda hippy, sinó que han rebuscat en el passat i han començat a desenterrar peces i estils que semblaven definitivament eradicats. Alguns exemples: els vestits jaqueta que darrerament s'havien imposat entre les dones executives, podrien veure's desplaçats en els mesos vinents per vestits de punt i rebeques, també de punt, combinades amb jerseys sense coll que substituirien les bruses. És a dir, la manera de vestir de les dones dels 60. Tornen també els vestits de quadres escocesos, les faldilles amples i llargues, inspirades en el que podríem anomenar l'estil rural, i que ja

haviem vist a principis dels 70. I tornen, evidentment, els estampats orientals, les túniques, els *pareos* hawaïans, les gasses, les xil·labes o els saris, és a dir, tot allò que constituïa l'essència de la vestimenta hippy.

A part l'economia, alguns assenyalen al nou president dels Estats Units i la seva dona com a causa d'aquest revival. No s'ha d'oblidar que Bill Clinton es va oposar a la guerra del Vietnam i que quan ho feia duïa els cabells tan llargs com molts hippies. Potser mai no va ser-ho de forma militant, però els valors que defensa coincideixen en alguns casos amb els que van defensar els hippies. En tot cas, és molt més a prop d'aquests valors i ideals que no ho hagi estat mai cap president dels Estats Units. I a més, tal com afirmen algunes revistes femenines nord-americanes, molestes per la manca d'interès de la primera dama del país envers les coses de la moda, Hillary Clinton vesteix tan malament que sembla una hippy.

ELS NOUS ANDRÒGINS

El final de l'opulència no es fa sentir només en les noves propostes dels dissenyadors, afecta també la casta de les models, que en els darrers anys s'havien convertit en les veritables es-

relles del negoci. L'austeritat casa malament amb els cossos exuberants que exhibeixen les Cindy Crawford, les Claudia Schiffer, les Eva Herzigova o les Helena Christiansen. Fins ara era impensable que una model fes menys de 1,75 o menys de 90 centímetres de pit, o de *tour de poitrine* com en diuen els francesos. En les darreres desfilades s'han vist noies, com la model Kate Moss, que no arribaven a 1,70, i gairebé tan planes com Twin, la famosa model dels 70. I és que de la mà de la moda hippy, torna també un cert gust per una estètica andrògina; cabells llargs per a ambdós sexes, absència de maquillatge en les dones; vestits, complements i adornaments unisex, etc.

El més admirable de tot això, però, no és sols la capacitat que tenen els estratèges de la moda de posar de moda ja no solament vestimentes oblidades o fins i tot arcaïques, sinó el seu poder a l'hora de maquillar amb un toc de modernitat corrents i moviments que, en molts casos, a més d'oblidats, havien estat públicament rebutjats i ridiculitzats. A aquest pas, d'aquí a un temps portaran xiruques fins i tot aquells qui no s'han cansat de criticar-les. Més ben dit: seran sobretot ells qui en duran.

Però ara el que toca és ser hippy. Com sempre tractant-se de moda, el que no és clar és si assistirem també a un retorn de la filosofia que va motivar-la. ¿Fes l'amor i no la guerra? ¿Flors als cabells? Alguns dels cavalls de batalla del moviment hippy van acabar imposant-se, o si més no van acabar convertint-se en alguna cosa normal i assumida per persones que no necessàriament eren hippies: ecologisme, pacifisme, promiscuïtat sexual, tolerància... Ben mirat, els hippies potser mai no han acabat de morir. Només cal fer un tomb per Berlín, o sense anar més lluny, pel barri de Gràcia de Barcelona o pel del Carme de València per a adonar-se'n.

Dolors Terraza

Dues o tres coses que cal saber

Tornen els estampats orientals, les túniques, els pareos hawaïans, les gases, les xil·labes o els saris, és a dir, tot allò que constituïa l'essència de la vestimenta hippy.

Per als més joves, o per als no tan joves que vulguin refrescar la memòria, oferim a continuació una miniguia hippy. Llibres que calia llegir, pel·lícules que calia veure, música que calia escoltar i llocs on s'havia d'anar.

Llibres: Més que hippy, Jack Kerouac era *beatnik*—el moviment anterior i en certa manera precursor dels hippies—; a pesar d'això, *A la carretera* (Editorial Pòrtic) i la resta dels seus llibres (*Els pòtols místics*, publicat per Proa en una rebuscada traducció de Manuel de Pedrolo; *Àngels de desolació*, etc.) eren veritables bíblies per a tots aquells qui vivien contra corrent. Però potser el llibre hippy per excel·lència és el *Siddhartha* de Hermann Hess (Edhasa), una obra amb els ingredients necessaris per a encaterinar els joves contestataris dels anys 60: misticisme, orientalisme i espiritualitat... Alguns llibres catalans hippies: *L'anarquista nu*, de Lluís Fernández; *Oferiu flors als rebels que fracassaren* d'Oriol Pi de Cabanyes; *L'udol del griso al caire de les clavegueres* de Quim Monzó o *L'adolescent de sal* de Biel Mesquida, tots premiats amb el Prudenci Bertrana, el premi literari més hippy de les lletres catalanes.

Pel·lícules: Sens dubte *Easy Rider*, de Dennis Hopper amb Peter Fonda, germà de Jane Fonda i Hopper mateix. Però també *Alice's Restaurant*, *The Trip*, *La Vallée i More*—amb música de Pink Floyd i rodada a Eivissa—del suís Barbet Schroeder, que després s'ha fet famós amb *El misteri Von Bullow*; *Nashville* de Robert Altman o *Ta-*

king Off, la primera pel·lícula americana de Milos Forman, el director d'*Amadeus* o *Performance* de Donald Cammell i Nicholas Roeg.

Música: Pink Floyd, és clar, però també Janis Joplin, Jimny Hendrix, Mahabishnu Orquestra, Carlos Santana, Mamas and the Papas, Donovan, Grateful Dead o Ravi Shankar i en general la música índia. Entre els músics catalans el hippisme va tenir molts adeptes: en primer lloc Diòptria i en general tota l'obra de Pau Riba. L'Orquestra Mirasol, Sisa, almenys al principi, Música Dispersa, Jordi Batista, La Clua. Om, grup format per Toti Soler, etc.

Llocs: Depenia de les butxaques. Katmandú era sense discussió lloc de pelegrinatge obligatori, sobretot per als qui pertanyien a la branca mística del hippisme. San Francisco, i en general tota la costa Oest dels Estats Units, era un altre punt de visita obligada. Però aquests llocs eren molt lluny. Amsterdam era més a prop i ofería els mateixos encants—o més—que llocs massa allunyats: s'hi trobava haixix sense gaires complicacions, es podia dormir als parcs i la densitat de hippies per metre quadrat era tan gran que hom tenia la il·lusió de trobar-se en una ciutat tota ella hippy. Però hi havia santuaris hippies molt més a prop: Eivissa i Formentera, veritables paradisos a tan sols una nit de vaixell. De fet, en els últims anys, quan els hippies semblaven haver desaparegut del mapa, a Eivissa i a Formentera encara se'n podien veure. I dels autèntics.

D. T.